

Forslaget, videre, saaledes at derunder ogsaa indbefattedes ræsonnerende Artikler og deslige Udtalelser, som altsaa kunne have politisk Karakter eller indeholde en Motivering af Foranstaltninger af ikke politisk Natnr. Hvis dette er Meningen, eller hvis Bestemmelsen skulde blive anvendt paa denne Maade, vilde jeg finde det urigtigt, thi det kan ikke være Hensigten med en Tidende som denne, at den skal indeholde Artikler, der kunne bringe den i Konkurrenceforhold til de forskellige bestaaende private Aviser. I modsat Fald kunde der ogsaa paatvinges Holderne af Kundgørelsestidende Artikler, som de, hvad enten de nu ere affattede i den ene eller den anden Aand, dog ikke ønske at bevare paa samme Maade som den, hvorpaa de ere nødte til at bevare selve de retslige Kundgørelser. For at undgaa den Tvetydighed, der ligger i Ordet „meddele“, har jeg foreslaaet det ombyttet med det mere indskrænkende og utvetydige „andre Kundgørelser“. Jeg er som sagt ikke vis paa, at der deri ligger en Realitetsændring, men i hvert Tilfælde er det en Klargørelse.

Til § 2 foreslaar jeg, at Taksten for Optagelse af Kundgørelser skal beregnes paa en noget anden Maade, end Forslaget tilsigter. Det bestemmer nemlig, at Indtægterne ved Optagelse af Kundgørelsen i det mindste skal kunne dække Udgifterne ved Udgivelsen af Bladet. Denne Bestemmelse forekommer mig at være uheldig, thi derved paalægges der Ministeren en Pligt til altid at have for Øje, at Betalingen for Optagelsen dækker Udgifterne ved Udgivelsen. Men denne Pligt kan være meget vanskelig og besværlig at efterkomme og den vil og maa føre til jævnlige Forandringer af Taksterne. Hvis der af Indenrigsministeren træffes — i øvrigt meget hensigtsmæssige — Foranstaltninger til at skaffe Statstidenden større Udbredelse, vil den fremdeles kunne medføre Byrder for de averterende, idet Taksten da maa sættes højere end efter de hidtil fulgte Regler. Der ligger altsaa i Bestemmelsen en Mulighed for, at Betalingen kan blive ikke saa lidt større end nu. Udvalget foreslog derfor i Fjor — og jeg gentager Forslaget i Aar — at der i Stedet for Reglen om denne varierende Takstfastsættelse, som det er en Pligt for Indenrigsministeren at foretage, indsættes en Bestemmelse om, at Taksterne fastsættes overensstemmende med de Regler, der hidtil ere fulgte med Fastsættelsen af disse Takster. Derved beholder selvfølgelig Ministeren den fulde Ret til at gøre Foran-

dringer, det bliver blot ikke en Pligt for ham, og det forekommer mig, at dermed ere alle Parter bedst tjente.

Det næste under Nr. 5 stillede Ændringsforslag er nyt, men indeholder formentlig ikke noget, som kan vække Anstød hos nogen. Det er blevet udtalt fra forskellige Sider og blev, saa vidt jeg husker, ogsaa udtalt ved 1ste Behandling, at det var ønskeligt, om der kunde træffes Foranstaltninger til, af denne Kundgørelsestidende kunde blive Almenheden saa let tilgængelig som muligt. Det er ogsaa klart, at alle, der have Interesse i at kende disse Kundgørelser, bør have let Adgang dertil uden for en enkelt Kundgørelses Skyld at være nødte til at abonnere paa Bladet. Men hvorledes dette skal gøres, er et saa rent praktisk Spørgsmaal, at jeg ikke har ment, at det gik an her i Forslaget at give bestemte Anvisninger i saa Henseende. Flere af de Foranstaltninger, som ere bragte i Forslag, ere maaske ikke praktiske, saaledes Henlægelse paa Jernbanestationer og deslige. Det er indlysende, at den Virksomhed i denne Retning, som vil blive den vigtigste, maa tilfalde den almindelige Presse, den vil være opfordret til, ja maaske endog af sin Abonnentkreds vil blive tvungen til at optage Ekstrakter af disse Kundgørelser blandt de mange andre Lister, som den offentliggør for Publikums Skyld. Dette bliver vistnok til syvende og sidst den mest praktiske Udbredelsesmaade, man kan ønske sig. Men jeg indrømmer, at der ogsaa burde være anden Adgang til Kundgørelserne. Eksempelvis kan nævnes Opslag paa Tingstederne. Hvordan det imidlertid i det enkelte skal udføres, kan det, som sagt, ikke være Lovforslagets Sag at give Anvisning paa, det maa blive Indenrigsministerens Sag. Derfor foreslaas det tilføjet, at han tillige skal tage Bestemmelse om, hvad der vil være at foretage for at lette Almenheden Adgang til at faa Kendskab til Bladets Indhold.

Dernæst foreslaar jeg, at sidste Punktum i samme Paragraf (§ 2) udgaar. Det bestemmes der, at Indenrigsministeren kan meddele Tilladelse til, at offentlige Institutioner, Kreditforeninger, Sparekasser og lignende, kunne indrykke andre Bekendtgørelser end de oven for nævnte i Statstidenden. Udvalget mente i Fjor, at et saadant Forslag var misligt, særlig af Hensyn til den fri Presse. Statstidenden vilde jo paa denne Maade blive en meget uehagelig Konkurrent for den og komme